

Negyvenmillió forintos papírmasé

NOVÁK LAJOS

Az idei, július 29-ei esőzések következményeként napvilágra került a Malom-patak helyreállítása kapcsán korábban is sejtett igazság. A helyreállítást nem a kiviteli tervek szerint végezték el. A sokak által látott és lefényképezett „betontakaró” vastagsága valójában legfeljebb csak 10 centiméter. Az is csak itt-ott. A fényképen látható 8,5 centiméter hosszú plasztikkártya ezt jól érzékelteti.

A kiviteli tervrajzon pedig 20 centiméter vastagságú partvédő kövezés látható, *ugyanis nincs*

hézagoló betonozással el kell látni.”

Tehát hézagoló betonozás a legalább 20 centiméteres nagyságú kövek között. A valóságban nem ezt látjuk. Vajon miért nem?

Emiatt kérdeztem meg Bartók László képviselőtől, a településfejlesztési bizottság elnökétől a január 26-ai képviselőtestületi ülésen: *„A Malom-patak helyreállítása során miért nem a kiviteli tervek szerint történt az építkezés?”*

Bartók László és Csonka József sokszor ismételt válasza: *„Minden a tervek szerint készült.”*

A meder mélységére vonatkozó műszaki leírás: *„A megfelelő medermélység, -szélesség kialakítása után a partoldalak állókonyaságát meg kell oldani.”*

A kiviteli tervrajzról leolvasható az is, hogy a fenék mélysége a padka szintjétől 1,9 méterrel mélyebben van. Ez a valóságban csak 1,3-1,7 méter. Vajon miért nem 1,9 méter?

Azonban a víz tudja merre kell folynia, és pontosan annyira mosta alá a partoldal betonozását, amennyivel mélyebbre kellett volna azt építeni.

A kiviteli tervrajzról leolvasható az is, hogy az épített partol-

att – törvénysértő módon kiválasztott műszaki ellenőr írták alá.

A gépészmérnök Csonka Józsefnek nem lehetett probléma a kiviteli tervrajz olvasása, a szöveges műszaki leírásról nem is beszélve. Aláírásukkal mégis átvették a kivitelezőtől a kiviteli tervtől eltérően készült munkát. Vajon miért?

Csak a partoldalak kialakítása – a kiviteli tervek alapján beárazva – több mint 40 millió forintos tétel volt a helyreállítás során.

Ezért javasoltam januárban igazságügyi szakértő megbízását a helyreállítással kapcsolatos műszaki kételyek tisztázására. Sajnálom, hogy a nyilvánvaló tények ellenére javaslatomat az érintetteknek kívül Dr. Pálincsi Csaba képviselő sem támogatta. Pedig ennyi felelősségtudatot megérdemelt volna a falu.

Lelkük rajta! Az igazság imegy is kiderült.

olyan tervező, aki azt mondaná, hogy 10 centiméteres beton megvédi a partot. Aki ilyen állít, nyugodt szívvel műszaki analfabétának nevezhető.

Igen, kövezés, hiszen a műszaki leírásban nem betonozott felület szerepel, hanem: *„A partoldalakat görgeteg kövekből kialakított 45 fokos rézsűvel meg kell támasztani és felületét kézzel görgeteg kövekből ki kell rakni, majd nagy nyomáson bejuttatott*

A kiviteli tervrajzról, a keresztmetszeti szelvényről leolvasható az is, hogy a felső vízszintes záró padkának 0,8 méteresnek kellene lennie a part teljes hosszában, mindkét oldalon. *Az 1:50-es léptékű rajzon egyszerűen csak vonalzóval le kell mérni a megfelelő részt (például a felső padka méretét) és azt megszorozni ötvennel és megkapjuk a megépítendő méretet.* Ez a padka sehol sem épült meg. Vajon miért nem?

dálnak a felső padkától a mederfenékig 2 méternek kell lennie. Ez a valóságban sok helyen csak 1,5 méteres. Vajon miért nem 2 méter?

A monoton ismételtetésnek – miszerint minden a tervek szerint készült (?) – persze megvan az oka, hiszen a műszaki átadási-átvételi jegyzőkönyvet Bartók László, Csonka József és a képviselőtestület által, 2011. július 14-én – ki tudja milyen érdekek mi-

A tartalomból

- Fújhatnak-e új szelek? 2. oldal
- Kapcsolatteremtés birka módra 3. oldal
- Profi amatőrök
- Falunap, Szentfa kápolna 4. oldal
- Az Év Diákjai az Áprilyban 5. oldal
- Mivel is foglalkozik a kozmetikus 6. oldal
- Idén is szegyen
- Az ünnep 7. oldal
- Huszonötös
- Bye-bye Magyarország 8. oldal

Fújhatnak-e új szelek?

■ KOÓS ZSUZSANNA

Augusztus vége van. Számomra mindig kicsit szomorkás ez az időszak, mert a nyár végét jelenti. Imádom a napsütést, a meleg nyári estétet, a felhőtlen szabadságot. Igazi nyári leányzó vagyok.

Gyermekkoromban sem szerettem a szeptembert, épp úgy, ahogy a vasárnap is mindig valaminek a végét jelenti. Nem szerettem a búcsúzást, nehezemre esik az elengedés. Mégis, valahogy az élet egészen különleges módokon tanít erre. Számtalan embert és

élethelyzetet kellett már elengednem. Megedződtem, és mára már szívből átérzem, hogy az évszakok múlása, szeretteink távozása is az ÉLET természetes része. Az egyik kedvenc mottóm: „Ha egy ajtó bezáródik, tíz másik nyílik helyette.” Ez tulajdonképpen életfilozófiám részévé vált, így az egészséges kötődés, nem pedig a görcsös ragaszkodás a meghatározó irányelv.

Úgy gondolom, ezt fontos szem előtt tartani a falu jövőképének megalkotásakor is. Lehet, hogy most sok minden nagyon nem jól áll a faluban. Lehet, hogy sok olyan döntés születik, melyek nem egyértelműen szolgálják a falu javát. Am elkésereedésre nincs ok. Amire szükség van, az a tettekre készség. Robival dolgozunk azon – és tudjuk, hogy nem csak mi teszünk így –, hogy felvázoljunk egy egészséges, és előremutató településfejlesztési koncepciót, melynek konkrét részleteit az itt lakók aktív véleménynyilvánításával és közreműködésével szeretnénk kimunkálni. Írtunk már korábban „Dömösi Víziókról”, amely egyeseknél örömteli fogadtatásra lelt, mások skeptikusan reagáltak. Álmaim nagyjából egy évvel ezelőtt kezdtek kikristályosodni. Akkor rengeteg ötletet papírra vettem, és meg-elevenedett előttem egy csodálatos „Dömös-kép”. Mintha hirtelen

egy mesébe csöppentem volna. Nagyon is élőnek és valóságosnak tűnt. Napokig ebben éltem, és lelkesen meséltem Robinak arról, milyen világba, milyen kis faluba repített a képzeletem és a vágyálmaim. Aztán egy évvel ezelőtt elkezdtem írni a Dömösi Életbe, hogy apránként megoszthassam az itt élőkkel is az álmod. Számítottam arra, hogy nem egyik napról a másikra tudom átadni, és hogy nem is lel azonnal üdvírlgős fogadtatásra. Mégis az elmúlt egy év során megtapasztaltam, hogy sikerült magokat vetni, vagy épp megkapirgálni. Pont úgy,

döntéshozásban, és olyan dolgokat valósítanak meg, amelyek a köz, vagyis mindenki javát szolgálják. Életükben a hit és az egymás iránti tisztelet és segíteni akarás a meghatározó.

A gyermekek királyságának hívják a falujukat, mert hisznek abban, hogy övék a jövő. Táborokat szerveznek, oktatják őket, szórakozási és sportlehetőségeket teremtenek számukra. Létezik egy „vének tanácsa” a faluban, akik véleményére, szak tudására alapoznak döntéshozatalukor. A polgármester asszony saját bevallása szerint koordinátorként funkcionál, és egyébként pedig olajozott gépezetként működik a rendszer.

Természetesen az első róluk olvasott cikk óta utánajártunk sok mindennek, és több alkalommal is szembe jött velünk ez a „minta-település”. Néhány hete a Mária Rádió Teremtésvédelmi műsorában is nyilatkoztak, és meséltek az ott lakók, valamint a polgármester. Beszámoltak arról, hogy hetente több család keresi fel az önkormányzatot, hogy szeretnének oda költözni és részesei lenni a közösségnek. Fiatalodik, és egyre több értékkel gazdagodik a település.

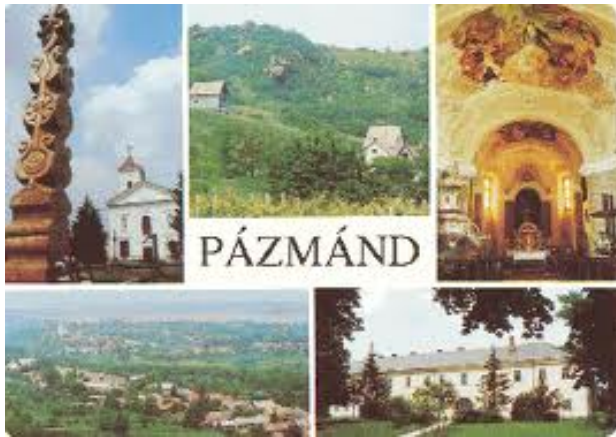
Ez számomra óriási biztatás, mert nagyjából azokat a dolgokat hallom vissza, amiket én egy évvel ezelőtt megfogalmaztam... és Pázmánd csak egy település az öt-tíz közül, akikről hallottunk

Magyarországon. Több helyen jártunk már személyesen is, részt vettünk néhány konferencián, hazain és nemzetközön egyaránt, ellátogattunk egy önfenn tartó faluba, és még sorolhatnám. Tanulunk, figyelünk, hogy itt Dömösön is mielőbb létrehozhatjuk a kis földi paradicsomunkat! Robival tervezzük, hogy sorra látogatjuk azokat a falvakat, amelyek különösen vonzóak számunkra, beszélgetünk a polgármesterekkel – akik erre egyébként nagyon nyitottak –, tanulunk tőlük, tapasztalatot gyűjtünk, hogy a gyakorlatba tudjuk őket ültetni a mi kis falunkban, a mi kis közösségünkben.

Bízom benne, hogy hamarosan Dömös neve is legalább olyan jól cseng majd, mind Pázmándé, Mátraverebélyé vagy éppen Rozsályé. Érdekes utánanézni annak, hogy mi zajlik többek között ezeken a településeken, ahol a falu vezetése a közös érdekeket és közösségi gyarapodást tartja szem előtt. Munkahelyet teremtenek, termelnek, alkotnak, gyerekeket nevelnek, segítik egymást, és közben boldogok. Vonzerő a település mind turisztikai szempontból, mind pedig betelepülők számára.

Van hát dolgunk bőven. Az előző számban beharagozott öszsze-jövetelt, amikor is a konkrét tervekről, ötletekről mesélünk, valamint közösen tovább gondolkodunk, sajnos apukám halála miatt nem tudtuk megtartani, de szeptemberben szeretnénk mielőbb sort keríteni rá. Addig is álmódjunkt szöveket egy csodaszép Dömösről!

Mosolygós szép napokat kívánok!

ahogy szerettem volna. Sokak fejében és szívében megmozdult valami. Olyan valami, ami mindig is ott volt, csupán aktivizálni kellett. Vagy épp csak bátorítást adni, hogy „hajrá, jó az irány és csak így tovább”. Néha csak anynyi kell, hogy „itt vagyunk, nem vagy egyedül!”

Most ezt az álmod tovább szőttük... és minél tovább szöjünk, annál több megerősítést kapunk, hogy ez a fejlődés helyes iránya.

Nemrégiben anyukám az orrom elé tolt egy újságcikket egy Pázmánd nevű kis fejr-megyei községről, azzal a felkiáltással, hogy „ezt mintha rólatok írták volna”. Ez a kis település 2010-ben választott magának egy új polgármestert, és a 18 millió forintot mínuszukból két év alatt mára egy olyan virágzó kistelepülés fejlődött ki, ahol valódi közösségi élet folyik. Közös célokat tűztek ki az ott élőknek, közösségi kerteket művelnek, zseniális közmunka programjaik vannak, utcabizalmi rendszerrel működve a lakosok aktívan részt vesznek a

**Étrendtervezés
Edzéstervezés
Táplálkozási útmutató
Életmód tanácsadás**

Diéta - Fogyókúra - Tömegnövelés - Izomépítés

Kósa Ádám
TESTÉPÍTÉS - FITNESS EDZŐ
30/612-6390

Vége a nyárnak, vége a lazulásnak!

Kapcsolatteremtés birka módra

FRIEDMANN RÓBERT

Jogos lehet a kérdés, hogy tudnak-e a birkák kapcsolatot teremteni? Mi sem gondoltuk volna, hogy ez ennyire simán megy! De kivel is teremtenek kapcsolatot a birkák?

Az úgy kezdődött, hogy tavaly októberben életem párjával meghoztuk a döntést: Dömösön rendezzük be hosszú, nagyon hosszú távra életünket. Teltek-múltak a hónapok, és hiányérzetünk lett: egy vidéki kertes otthonba valamilyen állat kellene. Legyen a klasszikus kutya, cica, esetleg aranyhal, kanári a lakásba, vagy pedig valamilyen „hasznos” hozó jószágot nézzünk? Zsuzsi születésnapja a nyár közepén van, így már jó előre el kellett terveznem, ha egy meglepetés állatot szeretnék prezentálni akkorra.

Rövid gondolkodás után döntés született: haszonállat legyen. Tyúk? Tojást Zsuzsi nem eszik, és húst sem fogyasztunk. Nyúl? Szintén a húsfogyasztással vannak gondok. Tehén? Túl nagy, habár sok tejet ad. Kecske, esetleg birka? Na, már közeledünk a jó megoldás felé. Mindkettő nyírja a fűvet, tejet ad, ha „lány”. Tudunk finom sajtokat, esetleg túrót készíteni. De melyik legyen? Kérdezősködtem itt-ott, és a kecskéről kiderül, hogy mindent, de tényleg mindent megesszik. Nem kímélve a fákat, a kergüket sem. Így a tökéletes választás a birka! Még egy plusz haszna van: lehet nyírni a gyapját. Érsek Laci bölcselétét már nyolc éves Gergő unokaöcsém is közölte: egy birkával több a gond, mint kettővel: ketten nem unatkoznak, és nem sírnak a társaik után.

Ekkor derült ki, hogy Dömösön többen is tartanak ilyen jószágokat. Van, aki kecskét, van, aki birkát, nyulat, vagy épp csirkét, és úgy látom, mindenki büszke állataira, és örül, ha valaki többet szeretne megtudni róluk. Itt az első csatolás a címhez! Remek beszélgetésindító téma az állatok. Ezt más népek az időjárással, vagy a származással kapcsolatban teszik. „Te is New Jersey-i vagy? Egy unokahúgom szomszédjának a sógora is New Jerseyből jött...” És már folyik is tovább a diskurzus. Egy szövelemző kutató arra a

következtetésre jutott, hogy a „magyar” szó ülve beszélő embert is jelenthet.

Milyen jó is néha leülni, és beszélgetni egy nagyot. Gondolat- és tapasztalatsere, érvelés, meghallgatás, visszacsatolás. Majd jöhetnek az ötletek. A mai világ ezt nem szereti. Ne gondolkodjunk, állunk be a sorba, majd fentről jön a megoldás, a reklámok, és az egyéb műsorok megmondják nekünk, mire van szükségünk. Nyaraljunk külföldön, együnk Mc Donald’s-ban, vegyünk minél nagyobb TV-t, hogy a sorozatokat, híreket, olimpiát azon tudjuk nézni. Dolgozzunk minél többet, hogy ezekre a pénzt elő tudjuk teremteni. Így nem jut idő beszélgetni, ötletelni, elcsöndesedni, Isten felé fordulni.

A gyerekek pedig különösen oda vannak ezekért az állatokért. Unokaöcsém korábban sűrűn jártak Mogyoróhegyre az ottani állatokat megnézni, de amióta ezt a Szőkeforrás völgyében is megethetik, nagy öröm nekik. Nem beszélve a többi családról, akik szintén rendszeresen járnak ki egy kellemes sétával összekötve, közben beszélgetve egymással.

Néhány szó az elmúlt öt hét alatt a birkákkal megélt kalandjainkról. Amikor Zsuzsival Herédi Józsi bához elmentünk kiválasztani az állatokat, én egyértelműen fehérben gondolkodtam. Hisz a fekete bárány a köznyelvben is negatív csengésű. Zsuzsi azonban egy ilyet, egy olyat szeretett volna. Azóta már én is rájöttem, hogy színesen szép az élet! Józsi bá két dolgot kérdezett: 1. Le

akarjuk-e vágni őket? 2. Van-e masszív kerítés? Mivel ő levágni nem adja, és masszív kerítés nélkül sem. Nagyon örültünk, hogy kis falunkban másnak is fontos, hogy egy állatot ne csak leölésre tartunk. Mivel kerítésünk állapota igen vegyes volt, így egyelőre a bárányok maradtak, és elkezdtük a munkálatokat.

Néhány nap múlva már ott is álltunk Zsuzsi autójával, és a közözsínórral, hogy lábukat összekötve új otthonukba szállítsuk Sárít, a világos színű és Barit, a sötétbarna bárányt. Az elfogás is kalandos volt, hiszen a világosban a harminc állatból kiválasztott „lányainkat” odabenn a 150 cm belmagasságú és félhomályos helyen már nem is volt annyira egyszerű megtalálni. Mivel én

tos momentumot emelnék ki: masszívnak hitt kerítésünk egyszer mégiscsak felmondta a szolgálatot, és a lányok – mi csak így hívjuk őket – leléptek. Zsuzsi épp a munkahelyére tartott, de hívtam, hogy elkelne a segítség, hisz ha megtalálom, akkor legfeljebb az első utélagazásig tudom hajtani őket, mert ott minden esély megvan rá, hogy a másik irányba indulnak. Így is majdnem két óránkba telt, mire megtaláltuk, és hazahajtottuk őket.

Azóta a környék tudja, hogy birkáink vannak, hiszen minden szomszédot megkérdeztünk, nem látták-e őket. Itt is érdekes volt a reagálás: lehet, hogy valaki már báránysültet eszik otthon, vagy valami vadállat uzsonnája. Ők biztos nem tudják, hogy a birkák – a mieink tuti – nagyon félnek mindentől és mindenkitől, és az erdeinkben lévő ragadozók mind kisebb méretűek mint ők. Továbbá nagyon gyorsan tudnak futni, ugrani, és a Szuha dűlőhöz vezető mélyút mintegy 89,5 fokos oldalán felszaladni. Már több felajánlást kaptunk szomszédjainktól, hogy vihetjük őket fűvet nyírni. Jó érzés, hogy sokan állnak meg előttünk, és mosolyogva nézik barijainkat, ahogy legelésznek. Érdekes ennyi új embert megismerni, akik ott laknak a környéken, csak eddig az autóban ülve elsuhantak előttünk.

Fontos, lényeges beszélgetni, kapcsolatot teremteni, másokat meghallgatni, megismerni. Így tud egy közösség épülni, előre lépni. Örülünk, hogy nekünk két bárány is segít ebben most már nap mint nap.

De nem a mi bárányaink az egyetlen közösségi állatok itt Dömösön. Van egy család, akik madármentésben jeleskednek kis falunkban, és néha egy-egy sérülésből felgyógyult madár elengedése után a dömösi fórumon (<http://domos.freeforums.org>) többemagammal izgulunk, hogy tudnak visszailleszkedni a természetbe.

Zárásként pedig szeretnék elnézést kérni előre és utólag is azoktól, akiket báránykáink esetleg zavarnak, hisz érthető, hogy valakinek mást jelent egy szabadon mászkáló állat a faluban. De ez is lehet beszédtema!

Profi amatőrök

TAKÁCSNÉ GYENES ILDIKÓ

Falunap keretében augusztus 4-én a Pilismaróti *Quartett* adott koncertet a katolikus templomban. Repertoárjukban egyházi és világi művek egyaránt megtalálhatók.

A templom megtelt a kíváncsiskodókkal, akik még csak nem is sejtették, milyen fantasztikus élményben lesz részük.

Lukácsné Fabi Katalin vezetésével, Pónya Andrea, Büttner Kálmán és Fintor Gábor tagok közreműködésével varázslatos darabok hangzottak el. A műsor első részében egyházi dalok csendültek fel, majd *Igali Csanád* vendégművészként orgonajátékával kápráztatta el a hallgatóságot.

Ezután madrigálok következtek, majd gyerekek, Pónya Sára, Lukács Kornél és Vanek Andor énekeltek vidám dalokat a

közönség kitörő öröme. A koncert záró részében bordanok hangzottak fel, vidámak, játékosak. A közönség felállva ünnepelte őket szünni nem akaró tapssal hálálva meg a fantasztikus élményt.

Bizsergető érzés volt a templom falai között a zene hullámain sikhani a komoly hangvételű gyönyörű Ave Mariától a sárospataki diákdalokig. Az énekesek – noha amatőrök, és jókedvükből a zene szeretetéért énekelnek együtt – vérprofik.

A dalok kiválasztása, a koncert egészének kialakítása, a ruhájuk, minden a helyén volt. Ezek azok a pillanatok az életünkben, amik erőt adnak, amik elfeledtetik a hétköznapi nehézségeit. És azok az emberek, akik ilyen hatást tudnak kiváltani a lelkünkben művészetükkel, profik. Reméljük, hogy még sok ilyen koncertben lesz részünk!

Falunap, Szentfa kápolna Penovác Antal fotói

Fotók: Penovác Antal

Az Év Kisdiákja

■ CSONKA JÓZSEFNÉ

A 2011/12-es tanévben először osztották ki az Év Kisdiákja, illetve az Év Diákja címet a visegrádi Áprily Lajos Ált. Iskolában. Az alsósok közül elsőként *Sintár Virág* 4. osztályos tanuló lett az Év Kisdiákja, míg a felsősök között *Paulusz Balázs* kapta a gyökök elismerését.

Virágot bemutatni néhány mondatban talán úgy a legkönnyebb, ha iskolai munkáiból, fogalmazásaiból is idézek. Saját szavai, sorai önmagukért beszélnek, többet mondanak el róla, mint az én szavaim. Virág mindig szívesen írja szép fogalmazásait a kijelölt témákban, sőt, még ráadást is készít, mint szinte minden házi feladatból. Nem kérdezi,

jár-e érte plusz ötös vagy bármi, csak teszi, mert örömet leli benne.

Tanév vége felé kértem az osztályt, nézzenek vissza az elmúlt négy évre, és írják le, amire büszkék ebből az időszakból. Virág ezt írta: „*Nagyon örülök, hogy mind a négy évben nagyon szép volt a bizonyítványom. Szeretek tanulni!*”

Akkor is szeret tanulni, ha néha nem könnyű elsőre megérteni valamit. Nem lép tovább egy nehezebb feladaton, hanem kérdez, alaposan a végére jár mindennek, és csak akkor elégedett, ha tökéletesen megoldotta. Igazából a világ dolgait megérteni akarja, nem csak megtanulni.

A tanulás mellett azért másra is jut ideje: lovagolni jár, és választott művészeti tevékenységeit

– rajz, zene, tánc – is örömmel és sikeresen végzi. „*Négy rajzpályázaton nyertem, nagyon szeretek rajzolni. Egyszer meghívón szerepelt a rajzom, aztán karácsonyi képeslapon is. Erre nagyon büszke vagyok.*”

Bár büszkélkedését nem szokta mutatni, a jutalmazást mindig kislányos örömmel, de szégyenlős szerénységgel fogad-

ja. „*Sok versenyen részt vettem, nem nyertem mindegyiken. De nem voltam szomorú, hisz' azt mondják: a részvétel a fontos, nem a nyereség.*”

Amit én még fontosnak és mindenképpen említésre méltónak tartok Virággal kapcsolatban, az a természet és a lakóhelye iránti szeretete. Mikor fogalmazást írtunk „*Lakóhelyem*” témában, a címet így változtatta meg: *Gyönyörű Visegrád*. Miután szépen leírta a város nevezetességeit, történelmi emlékeit, kirándulóhelyeit, így folytatta: „*...A sípálya tetejénél található a Nagy-Villámkilátó. Onnan gyönyörű panoráma nyílik a Dunára és a mellette fekvő városra. Este nagyon szép a százával világító gyöngyör!... Végül bemutatom a házunkat a Nagy Lajos utcában. Van három nyulam, szép kertem, ahol van egy hinta és egy homokozó, meg egy óriási diófa. Ilyen gyönyörű Visegrád, ahol élek!*”

Az Áprily iskola büszkesége

■ JENEINÉ VÖRÖS MARGIT

Idén először került sor az Év Diákja és az Év Kisdiákja cím odaítélésére az Áprily Lajos Általános Iskola ballagási, illetve tanévzáró ünnepségén. A Péterfy László által készített plakettet és a szponzoroktól kapott felajánlásokat annak a két diáknak adták át, akik a nevelőtestület javaslata és a kuratórium döntése alapján azt kiérdemelték.

A Szent György Lovagrend nagylelkű felajánlásának köszönhetően a minden évben az évzáró ünnepségen kiosztandó Év diákja és Év kisdíákja cím mellé nagy értékű tárgyjutalom, vagy egyéb ilyen értékű jutalom jár. A felajánló a díjazottak további fejlődését, sikeres és eredményes továbbtanulását kívánja ösztönző módon támogatni. A 2011-2012-es tanévben *Paulusz Balázs* 8. osztályos tanuló lett az Év Diákja.

Dömösön nincs iskola, így Balázs az Áprily Lajos Általános Iskolában kezdte meg tanulmányait 2004-ben. Alsóként Tisza Zoltánné, Zsuzsa néni szerető gondoskodása mellett tanult meg írni, olvasni és számolni. Több mint öt évig öltötte fel a judo ruhát, hogy önfegyelme fejlődjön. Már elsőként rajzolt az Áprily-

heti rajzversenyen. Zeneiskolai tanulmányait is megkezdte, szolfézt, majd gitárt tanult több éven keresztül.

Kitűnő tanulmányi eredménye mellett volt energiája, hogy nagyon sok versenyen vegyen részt. A következő években mesét írt, német és magyar nyelven számtalan versmondó versenyen képviselte iskolánkat kisebb és tágabb környezetünkben egyaránt. Mind több és több alkalommal hallhattuk egyre inkább dörnyögő hangját, ahogyan szavalja a gyönyörű Áprily-verseket. Egy tavalyi emléklap hátuljára a zsűri elnöke kézzel a következőket írta: „*Paulusz Balásznak szívből gratulálok a nemcsak rutinos előadókát megszégyenítő „szakmai” tudással előadott, hanem a dráma elemeit is hatásosan és bátran alkalmazó előadásáért. Szinte megjelenítette a Hazát, ideképzeltük a színpadra...*”

Kevés lenne itt a hely felsorolni, mennyi-mennyi versenyen vett részt, és nyert meg, vagy ért el rajta szép eredményeket. Rendszeresen képviselte iskolánkat a megyei természettudományos versenyeken. Felsőben minden évben csapattag volt a Tizen Túliak Tízpróbáján. Azonban nemcsak az esztét csiszolgatta, hanem

folyamatosan edzette magát. A visegrádi focicsapat oszlopos tagjaként, majd csapatának kapitányaként harcolt a győzelmekért. Tavaly a Legjobb hazai játékos címet nyerte el korosztályában. Kiemelkedő játékos és kapitánya nyolcadikban az iskolai floorball csapatnak, amellyel kétszer is az országos elődöntőig jutott. A kerületi-megyei atlétika versenyeken, asztalitenisz bajnokságokon szép eredményeket ért el. A sielés hallatán sem jön zavarba, az iskolai sítáborokban könnyen elsajátította a sielés fortélyait. A katasztrófavédelemi versenyek sem zajlottak le nélküle. A DÖK oszlopos tagjaként sok javaslattal segítette a diákok munkáját. Nyolcadikosként is kitűnő tanulmányi eredményt ért el, nem kevesebb, mint hat tantárgyi dicsérettel fejezte be az általános iskolát.

Legnagyobb elismerése a nyolc éves munkának az Áprily Iskoláért Alapítvány által adományozott az Év Diákja cím, melynek jutalma egy oklevél, egy Áprily-plakett és a Szentgyörgy Lovagrend által felajánlott tárgyjutalom. Idén ez egy laptop volt. Balázs a váci Boronkay György Műszaki Középiskola, Gimnáziumban kezdi meg tanulmányait a kéttannyelvű gimnáziumi osztály-

ban, ahol bizonyára nagy hasznát veszi majd ennek az értékes ajándéknak.

Az évzárón a következő üzenetet adta át diáktársainak: „*Köszönöm szépen ezt a díjat. Nem tudom, igazából ilyenkor mit kell mondani, hiszen hasonlót még sohasem vettem át. De ahhoz tudnám hasonlítani, mikor egy színész várja az Oscar-gálát, hogy megkapja a díjat és amikor megkapja, nagyon örül neki és nem találja a szavakat. Ez történt most velem is... Nagyon szeretném megköszönni tanárainknak, akik nyolc éven át tanítottak, és a szüleimnek – akik szintén a tanárain. Kedves diáktársaim itt áll a lehetőség, hogy Ti is elismert tanulókká váljatok és érdemes küzdeni ezért. Ezért is.*”

Gratulálunk a díjhoz, Balázs!

Mivel is foglalkozik...?

A kozmetikus

■ ANNA, LUCA, PANNA, SÁRA

Április végére mindenkiről lekerül a sapka, sál, nagykabát. Reggelente egyre többet időzünk a tükör előtt suliba menet előtt. A látvány kiábrándító! Nemcsak a szarkalábak szaporodnak az év végi hajtás miatt, de a pattanások is! Mindjárt itt a strandszezon! Kellene valamit kezdeni a bőrünkkel! Irány hát a kozmetikus!

Május elején Szalai Zsuzsi kozmetikusnál jártunk, hogy segítsen nekünk eligazodni az arcunkon uralkodó „pattanásrengetegben”!

– Mitől jön ez a sok pattanás? – vágunk bele a közepébe.

– A gyermekkor után a hormonális változások következtében intenzívebbé válik a tinik bőrének faggyútermelése. Úgynevezett korpás szeborreás lesz a bőrük az arc „T” vonalán. Ez a faggyútermelés eltömíti a bőr pórusait, amiket időnként ki kell tisztítani.

– Lehet ezek ellen védekezni?

– Abban, hogy kevesebb legyen a pattanás, kevésbé legyen zsíros az arcbőr, mindenképpen! Elsősorban nagyon sok folyadékot – és itt elsősorban a vizre gondolok – kell fogyasztani. Fontos lenne a gyümölcsök, zöldségek fogyasztása is. Az úgynevezett aknogén anyagokat, amik fokozzák a bőr zsírosodását, kerülni kell! Ilyenek például a csipszek, sós kekszek, csokoládé,ogyorófélék és minden olyan étel, ami sok sót, zsírt, olajat tartalmaz!

– Mindenkinék egyforma a bőre?

– Természetesen nem! 16-17 éves korra alakulnak ki a bőrtípust meghatározó tulajdonságok, amiket elsősorban a szüleinktől kapott gének határoznak meg. Négy alapvető bőrtípust különböztetünk meg, amik a következők: korpás szeborreás, normál, alipikus (zsrhiányos) és dehidratált (vízhiányos).

– A helyes táplálkozás, megfelelő folyadékfogyasztás mellett hogyan tudjuk kezelni a bőrünket?

– A pubertáskor kezdetével sok olyasmit veszünk észre magunkon, ami időnként nagyon

zavaró tud lenni! Nem csak a bőrünk zsírosodik, de a hajunk is. Nagyon megizzadunk. Egy fiú zavarba ejtő pillantásától, egy stresszesebb dolgozattól is leizzadhatunk, vagy bezsírosodik a hajunk. Ezek okozzák azt, hogy néha elviselhetetlennek érezzük magunkat! Ezért nagyon fontos két-háromnaponta haját mosni, vagy akár gyakrabban is. Az esti fürdésnél fontosabbá válik a reggeli zuhany, amit egy könnyű izzadásgátló dezodorral lehet kiegészíteni. Az a legfontosabb, hogy jól érezzük magunkat a bőrünkben! Az arcunk bőre ugyanolyan fontos, mint a testünké, így azt is rendszeresen tisztítani kell! Arctisztító szappant, arclemosó tejet, tonikot naponta használnunk! Nagyon fontos a heti rendszeres radirozás, amivel az elhalt hámsejteket tudjuk eltüntetni.

– Mikor menjünk kozmetikushoz?

– Akkor, ha zavar benneteket a sok pattanás és még az előtt, hogy elkezdenétek nyomogatni őket. Abban a pillanatban, hogy a kezetek egy pattanáshoz hozzáér, elfertőződhet, csúnya, sárga, gennyes göccá válhat, aminek a helye bizony sokáig megmaradhat.

– Ha a szüleink rávettek minket egy kozmetikai kezelésre, mi történik ott velünk?

– Alapos tisztítás, radirozás után – ami egy kör-alakú elektromos „súrolókefével” történik – jön az arcbőr felpuhítása. Ezt nem szokták szeretni, mert gőzöléssel történik. Aztán jön a kevésbé kellemes része a kezelésnek, a bőr kitisztítása, a mitesszerek kinyomkodása. Csak a bőr felső hámrétegében nyomkodunk, ami nem hagy nyomot az arcon. Ha ezzel megvagyunk, egy VIO nevű géppel fertőtleníttük az arcot. Ennek használata közben ózon

keletkezik, ami kismértékben baktériumölő, vírusölő és fertőtlenítő hatású. A kezelés végét egy kellemes masszírozással zárjuk le. Esetleg lehet egy kis szemöldökigazítást, bajuszka gyantát végezni kiegészítésként.

– Mit tanácsolsz a szülőknél?

– Kedves szülők! Nem nyomkodni, nem tépkedni! Az otthoni „kezelések” általában nem szakszerűek, így aztán vagy fél munkát végeznek, vagy túlzott

elfedje, javítsa a bőrhibákat, megőrizzé a szép, ápoltságát a bőr minőségét!

– Mit tud tenni mindezekért a kozmetikus?

– Ha fiatal korban rendszeresen tisztítjuk, ápoljuk az arcunkat, később kevesebb problémánk lesz vele. Felnőtt korban fontos szerepet kap a bőr állagának javítása, megőrzése. Ezt többek között masszírozással – amit nagyon szeretek – és ultrahangos kezeléssel lehet elérni. Ezek segítségével nedvességet, hatóanyagot tudunk bevinni és megkötni a szövetek mélyebb rétegeiben.

– Milyen termékeket javasolnál nekünk, fiataloknak?

– Elsősorban a természetes kozmetikumok híve vagyok. Olyat kell keresni, amiben sok ásványi anyag, gyógynövény van. Kerüljük a „2 az 1-ben” termékeket!

– Mit tanácsolsz a nyárra?

– Elsősorban, hogy nagyon vigyázzon mindenki a bőrére! A nap káros sugarai miatt nagyon hamar megéghetünk. Használjon mindenki magas fényvédő faktórt naptej! Ugyanakkor a napsugarak jótékony, fertőtlenítő hatására is felhívnam a figyelmet, hiszen a pattanásos bőrnek nagyon jót tesz. A rengeteg folyadék fogyasztása ilyenkor különösen fontos! Még néhány tanács: Tudom, hogy nem szép látvány a pattanásos, zsíros bőr, de egy kis odafigyeléssel, ápolással nagyon sokat lehet rajta segíteni. Egy-egy tini arckezelés árát össze lehet spórolni, ha lemondunk heti egy zacskó csipszből. Ha egyszer-kétszer inkább gyümölcsöt veszünk az árán, még többet tehetünk a bőrünk és magunk egészségéért. Nem kell elkeseredni, hiszen az idő múlásával a pattanások száma szépen csökken. Kinek tini korában pattanásos, zsíros az arca, annak felnőtt korában kevésbé lesz ráncos a bőre!

Miután minden kérdésünkre választ kaptunk, még egy kisebb arctisztító kezelésen is részt vehettünk.

Mindenképpen vigyázni kell, oda kell figyelniünk a bőrünkre, hiszen azt életünk végéig „hordanunk” kell! Az arcunk pedig, ami leginkább ki van téve az időjárás viszontagságainak, a káros sugárzásoknak, pornak mindenképpen megérdemli a kiemelt figyelmet, hiszen mindent elárul rólunk!

Köszönjük szépen a sok értékes információt!

igyekezetükben ott marad a nyom! Szóval bízzák szakemberrel!

– Mi a helyzet a szőrtelenítéssel?

– Erre is ugyanaz vonatkozik, mint a pattanásokra. Akkor menjünk kozmetikushoz, ha zavar! Semmiképpen ne borotváljuk, mert attól csak erősebb lesz! A hónalj szőrtelenítést mindenképpen ajánlom, mert szőrszálak nélkül tovább frissen tarthatjuk magunkat! Az arcon levő pihés arcszőr nagyon fontos. Védő, árnyékoló szerepet tölt be!

– Hogyan sminkeljünk?

– Úgy gondolom, hogy 10-14 éves fiataloknak nincs szüksége sminkre! A fiatalság, a maga természetességével nagyon szép! DE! Egy-egy bulira, alkalomra lehet sminkelni. Ebben is a természetesség híve vagyok. Úgy gondolom, hogy a kevesebb, az néha több! Általában csak egy dolgot szeretek kiemelni az arcon, vagy a szemét, vagy a száját.

– Mi a feladata a kozmetikusnak?

– Az, hogy kiemelje a szépséget, kiegészítse az ápoltságot,

Idén is szégyen

Gondolatok egy elmaradt ünnepségek kapcsán

■ SZILÁGYI GÁBOR

Magyarország legnagyobb nemzeti ünnepén, augusztus 20-án az államalapításra és az államalapító Szent István királyra emlékezünk. Szerke az országban minden településen tartottak megemlékezéseket, ünnepeket, megáldották, és megszegték az új kenyeret. Kívve persze kis falukat, mert ez az ünnep idén Dömösön méltatlanul, ünneplés nélkül telt el. Önkormányzati képviselőinknek államalapításunk megünneplése ismét nem volt fontos. Ez már annyira abszurd, hogy azt sem érdemes megkérdezni, miért? Hiszen tudjuk, azért, mert ezek ilyenek.

Az önkormányzati ünnepségek már tavaly is elmaradt. Akkor a Zöld Kendő Énekharang Egyesület és főleg Schreck Tibor szervezőmunkájának, továbbá az Összefogás Dömösért Közhasznú Egyesület anyagi támogatásával mégis volt ünnepségek. Azonban nem várható el állandóan, hogy civil szervezetek vállalják magukra a tulajdonképpeni önkormányzati feladatokat.

Csak megismételni tudom az ezzel kapcsolatban általam tavaly írtakat: Miért van az, hogy kis falunk önkormányzatában, képviselő-

testületében lassan már semmi se működik úgy, ahogy annak kellene? Hol van ilyenkor az önkormányzat? Hol van a képviselő-testület? Hol van a kulturális bizottság? Hol van a kulturális bizottság elnöke, Pálmai József úr?

Szégyen, gyalázat!

Az előző képviselő-testület működése alatti négy esztendőben elképzelhetetlen lett volna, hogy a legnagyobb állami ünnepet ne tartsa meg hivatalosan az önkormányzat, ne szervezze meg a kulturális bizottság.

Tudjuk, hogy az önkormányzatnak most nincs pénze kulturális rendezvények finanszírozására (sem). De ha nincs is pénz, egy egyszerű ünnepséget akkor is meg lehet szervezni. A Himnusz és a Szózat elneveléséhez, egy ünnepi beszédhez és egy versmondáshoz nem kell pénz. Csak össze kell jönni, meg kell szervezni.

A képviselő-testület és a kulturális bizottság (Pálmai József elnök, Dr. Pálinkási Csaba, Sebők Istvánné, Fodor Gabriella) augusztus 20-ai ismételt leszerelése kapcsán újból meg kell állapítanunk, hogy ez a bizottság bizony továbbra is impotens, hasznavehetetlen és fölösleges.

Az ünnep

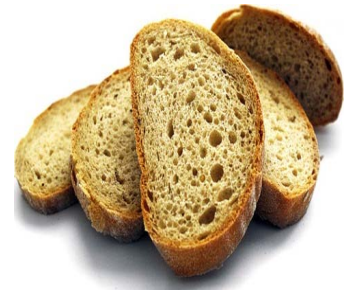
■ ANTAL ATYA

Egész héten erre vártak, bár a hét napjai, alig akartak múltani, mondhatnánk, vánszorogtak, de lassan elérkezett az ünnep. Együtt volt a család, nem kellett se munkába, se iskolába menni. Reggel kicsit tovább aludtak, mint szoktak, de aztán egy közös reggelivel kezdődött nap, ahol odafigyeltek egymásra, azon versenyezve, hogy kitalálják egymás gondolatait, vágyait. Végre lehetett egy kicsit beszélgetni a hét eseményeiről, a célokról, a feladatokról.

Az anya mosolyogva hozta be a kenyeret, és tette az asztal közepére. A friss kenyér illata a szeretet és a béke ízt árasztotta szét az egész szobában. Az asztalon fehér terítő volt, gyertya égett, és egy kis virág állt közepén, illatával összhangot teremtve a kint virágzó fák és a bent mosolygó emberek között. Néhány percre béke töltötte el a családot. Miután mindenki megitta a kávéját vagy kakaóját, senki nem akart felállni az asztal mellől, senki nem akarta megtörni az ünnep nyugalomát.

Aztán megszólalt a harang, és a család elindult a templomba. Nem kellett sietni, volt elég idő arra is, hogy a szomszédnak oda-

köszönjenek, vagy Margit néni végighallgassák, és elkísérjék egy darabon. Persze mehetek volna autóval is, gyorsabban odaértek volna, de ez a séta valahogy hozzátartozott az ünnephez. A templom csendjében mindenki megrestete a helyét, és a szív mélyéről feltörték az imádságnak, a hálaadásnak és a kérésnek a szavai. Mint ahogy egy rakománnyal teli hajóból kirakják az árut, úgy könnyebbült meg a lélek is. Az evangélium szavai felemelik az ember szívét, hogy az öröm teljesen átjárhassa a lelkét.

A szülők a szokott zajra ébredtek. Valamilyen perverz rajzfilmet vetítettek a tévében, amelyet az apró csemetéjük teljes hangerővel nézett, persze, mire a szülők a szobába léptek, már átkapcsolta.

Az anya vörös fejlel ordított, mire az apa is kikészülődött az ágyból. A gyermek persze tagadt mindent, és egyáltalán nem értette, hogy egy rajzfilmet miért kap szobafogságot. Duzzogva vonult el, és vette elő a füzeteit abban bízva, hogy mire a lecke végére ér, anyja lehiggad, és folytathatja a tévézést.

Az apa kapva az alkalmon, amíg az anya a gyereknevelés feladataival foglalkozik, gyorsan kiosont a garázsba, hogy valamin bütyköljön. Tele volt a hócipője a veszekedésekkel, kiabálásokkal. Tudta, hogy ilyenkor néhány órába beletelik, hogy lehiggadjon a felesége. A garázsban ott sorakoztak a félbehagyott munkák, javításra váró gépek, és a be nem fejezett szerkezetek. Miközben az apa elmerült a szerzők világában, az anya, takarítással próbálta meg levezetni a benne összegyűlt feszültséget.

A Te családod melyikhez tartozik?

Így is lehetne ünnepelni...

„Egyszer véget ér a lázas ifjúság,
Egyszer elmúlnak a színes éjszakák,
Egyszer véget ér az álom, egyszer véget ér a nyár,
Ami elmúlt, soha nem jön vissza már.”

(Auth Ede)

■ DOBOS KÁROLY

Általában az a tapasztalatom, hogy augusztus huszadika után egykettőre megváltozik az idő, s a nyár végével már a lehülő éjszakák és a friss reggelek a közelgő ősz jelzik. Szinte elszállt a nyár, s jóllehet a napokban tapasztalható nappali hőség még az aratás munkáit idézi, de ma már együtt fogyasztottuk az új kenyeret pilismaróti és dömösi testvéreinkkel az ökomenikus istentisztelet után. Eszembe jutott, hogy egy évvel ezelőtt Dömösön is együtt fogyasztottuk el az új kenyeret hálaadással erdélyi testvérinkkel, sőt pár esztendővel ezelőtt közös hajókiránduláson a szeretett Dunánk hullámain ringatózva tette meg a falu népe ugyanezt.

Mi dömösiek körülbelül 1200-an vagyunk, sokan ismerjük egymást, gyakran találkozunk egyesekkel az utcán, a boltokban, kocsmákban és templomokban, alkalmanként kivel, hol. Úgy gondolom, nemcsak én vagyok úgy vele, hogy jólesik látni az ismerős arcokat, köszönni egymásnak, sőt egy-két szót váltani egymással. Érezzük, hogy ide tartozunk, egy falu közösségét alkotjuk. Ez az érzés még követ bennünket, ha elhagyjuk is a falunkat, mint ahogyan tegnap Visegrádon nézve a tűzijátékot, és hallgatva a nagyzenekar előadását, jóleső érzés volt dömösiekkel üdvözölni egymást, különösen mikor idegen országból hazalátogatókkal is összefutottunk.

Ilyen jóleső érzésekkel töltött el az augusztus 4-én, az Összefogás Dömösért Közhasznú Egyesület által megrendezett falunap, amelyen a falu apraja-nagyja jórészt megjelent, s együtt élvezhette a fellépő szereplők szívből jövő előadását.

Összetartozásunk érzését nemcsak falun belül, de országos, sőt világméretben is igencsak erősítette a Londonban megrendezett, és lezajlott nyári olimpia. A képernyők előtt az egész ország lakossága együtt izgult nagyszerű sportolóink szereplésén, s nemcsak az érmeinket, de minden versenyben résztvevőt nagy szeretettel fogadott az egész ország népe hazatértük alkalmával. Minden versenyző a maximális tudását és erejét tette bele a versenybe, hiszen tudták-érezték, hogy nemcsak itthon, de szerte a nagyvilágban minden magyar ember figyelni szereplésüket.

Bevallom, egy kicsit utánanéztam a magyar sportolóink olimpiákon való szereplésének, s aki ezt nem tette meg, annak most szeretnék egy-két adatot közreadni.

Az ókori olimpiai játékokat I. Theodosius császár 393-ban betiltotta, s csak 1896-ban rendezték meg újra Athénban, ahol már Hajós Alfréd mind a 100, mind az 1200 m-es úszást megnyerte, s ezzel hazánkat az egész akkori sportvilág számára ismertté tette. Emlékére róla nevezték el a margitszigeti Nemzeti Sportuszodát.

Huszonötös

Azóta 25 olimpián vett részt Magyarország, s ezalatt 295 magyar sportoló szerzett olimpiai bajnoki címet. Közülük 218 egyszeres, 51 kétszeres, 18 háromszoros, 3 négyszeres, 2 ötszörös, 2 hatszoros és 1 hétszeres olimpiai bajnok.

Sok nevet ismerünk közülük, de elég sokat nem, s még az ismertek közül is sokat elfelejtünk, pedig a maguk idejében ők is dicsőséget szereztek Magyarországnak, s a magyar névről letöröltek egy-egy foltot, „mit rákentek a századok”!

Gondoltam, hogy leírok egy pár elfelejtett nevet, de mégsem teszem, mert lehet, hogy csak én felejtettem el, és most hogy elolvastam a bajnokok névsorát, szégyenkezhettem magamban. Az ismertebbek közül sem sorolhatok fel többet, mert nem lenne elég hely az újságban, de négy személyt, mégis meg kell említenem, s lehet, hogy kedves olvasóimmal egyet is értünk. Felsorolásukban nem sorrendiséget kívánok felállítani, de el kell kezdeni valahogy. Gerevich Aladár kardvívó. Hat olimpián vett részt egyéniben és csapatban, s még ötvenévesen is győzni tudott! Hét aranyérem birtokosa. Egerszegi Krisztinát az egész ország csodálta. Hiszen csak pár éve hagyta abba a versenyzést. Öt aranyérem birtokosa, kétszeres világbajnok, kilencszeres Európa-bajnok, hétszeres ifjúsági Európa-bajnok. Most három gyermek édesanyja. 2000-ben a Nemzeti Sport szavazásán a XX. század legjobb magyar női sportolójának választották. Balczó András öttusázó háromszoros olimpiai bajnok, tízszeres világbajnok, a világ első számú s máig legsikeresebb öttusázója. 12 gyermek édesapja, s felesége a szintén olimpikon tornász Császár Mónika.

Igaz, hogy most már Risztov Éva az ötödik sportoló, akit említek, s akinek 10 km-es versenyűzését csodálattal és izgalommal néztük, s egy emberként örültünk a győzelmének. Őt pedig – bevallom töredelmesen – azért említem, mert ő viselte a 25-ös számot karjain, hátán, hogy jól látható és azonosítható legyen a hullámok között is.

Ahogy megláttam a számot, rögtön a 25. zsoltár sorai zengtek fel bennem: „Szívemet Hozzád emelem, és Benned bízom Uram.” Ezzel a zsoltárral bízattam távolból lélekben Risztov Évát, s most magamat és Téged is kedves Olvasó, mert tudom, hogy „*akik az Urban bíznak erejük megújul, szárnyra kelnek mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!*” (Ésaiás 40:31)

Bye-bye Magyarország!

Húsz év meg egy, most nem egyre megy,
hová visz az út, hová visz a kedv?
Húsz év meg egy, most nem egyre megy,
melyik a válasz, mit szíved kivet?

Itt van az idő, hogy határozz,
távol vagy közel leszel e határhoz?
Itt van az idő, hogy felébredj,
hogyan felnőtt életedbe belépkedj!

Refrén:

Helló Magyarország,
Helló már vártam Rád!
Bye-bye Magyarország!
Ha bye-bye, mondd, miért fáj?

Nem tudom, hogy hol ér a holnap,
vajon honnan írok a barátoknak?
Nem tudom, hogy az én gyermekem,
hallgat e majd mesét magyar nyelven?

Hagyjatok engem békén élni,
húszas éveimet elkísérni,
Hagyjatok engem, hadd érezzem,
szívem szeressen, és ne vérezzen!

Refrén:

Helló Magyarország
Helló már vártam Rád!
Bye-bye Magyarország,
Ha bye-bye, mondd miért fáj?

Jó lesz, mi lesz, ígérte Anyám,
hogyha kell, az egész világ lesz hazám.
Jó lesz mi lesz, az Isten vezet,
szárnyaim nőnek, ha a lány szeret!

Refrén:

Helló Magyarország!
Helló már vártam Rád.
Bye-bye Magyarország!
Ha bye-bye, mondd miért fáj?

Szövegét írta Schümmerné Dobos Judit, megzenésítette, és előadta a 2012 augusztus 4-én, a Dömösi Falunapon Schümmerné Simon (a dal szerzői Belgiában élnek).

Dömösi Élet

Kiadja: az Összefogás Dömösért Közhasznú Egyesület
Felelős kiadó: Takácsné Gyenes Ildikó
Felelős szerkesztő: Szilágyi Gábor
Szerkesztőség: Pauluszné Tóth Anna,
Vanekné Vakán Anikó
A szerkesztőség címe:
2027 Dömös, Táncsics M. u. 10.
Telefon: 0620-579-7829;
E-mail: demosi.elet@odke.hu
Készült az iGlobe Team Kft.
nyomdájában, 500 példányban
Ingyenes kiadvány.
Eng.sz.: 2.9/595-1/2006
Az újság eddig megjelent számai az odke.hu internetes oldalon olvashatók.